

**Turkish Kick Boxing Federation
Journal of Sport Science**

Türkiye Kickboks Federasyonu Spor Bilimleri Dergisi

Volume: 3, Sayı:2, Temmuz, 2010, ISSN: 1309-1336

**DÖVÜŞ VE TAKIM SPORCULARININ YALNIZLIK DÜZEYLERİ AÇISINDAN
KARŞILAŞTIRILMASI**

*Gülcan Tekin., **Emrah Aykora., *** Serkan Bozacı.. ****Dr. Murat Eliöz

* Beden Eğitimi ve Spor Bölümü, Kilis 7 Aralık Üniversitesi, Kilis.

** Doktora öğrencisi, National Sports Academy “Vassil Levski”, Bulgaria.

*** Türkiye Kick Boks Federasyonu Eğitim Komitesi Başkanı, Çanakkale

**** Beden Eğitimi ve Spor Öğretmeni, Samsun

Özet

Bu araştırma takım ve dövüş sporları ile uğraşan sporcuların yalnızlık düzeylerini karşılaştırmak amacıyla 2010 yılında Muğla’da yapılmıştır. Cinsiyet, spor dalı ve spor yaşı gibi değişkenler göz önünde bulundurulmuştur. Bu araştırma için gerekli izin Muğla Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu ve Gençlik Spor İl Müdürlüğü’nden alınmıştır. Araştırmaya Muğla, Marmaris ve Bodrum ilçelerindeki dövüş sporu eğitimi veren kulüplerin karate (n:34) ve muay thai (n:45) dalları ile uğraşan sporcuları ile Muğla Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü’nün basketbol n:54), voleybol (n:38) ve hentbol (n:34) kulüp sporcularından toplam 205 kişi katılmıştır. Sporcuların yaşları 18–29 arasındadır. Anket uygulamaları, sorumlu antrenörler gözetiminde antrenmanlara girilerek bizzat araştırmacı tarafından sporculara ön bilgi verildikten sonra, gönüllü katılımları sağlanarak yapılmıştır. Araştırmada veri toplama aracı UCLA Yalnızlık Ölçeği kullanılmıştır. Elde edilen verilerin analizi SPSS 14,0 paket programında yapılmış ve farklı gruplarda karşılaştırmalar yapılırken, ortalama, frekans ve bağımsız t-test kullanılmıştır. Çoklu gruplarda tek yönlü varyans analizi ile değerlendirmeler yapılmıştır. Yalnızlık düzeyi açısından iki grup arasında herhangi anlamlı bir farka rastlanmamıştır. Yalnızlık düzeyi yapılan spor dalından etkilenmemektedir.

Keywords: takım sporları, dövüş sporları, yalnızlık

Abstract

COMPARISON OF THE LONELINESS LEVELS OF MARTIAL ARTISTS AND TEAM SPORTSMEN.

This research was carried out in Muğla in 2010 to compare the loneliness level of the sportsmen/women who do team team sports/martial arts. Variables such as gender, sport branch and age have been taken into consideration. The required permission was obtained from School of Physical Education and Sports-Muğla University and Muğla Youth and Sports Provincial Directorate. The participants of this research were 205 sportsmen from karate (n:34) and muay-thai (n:45) clubs in Muğla and basketball (n:54), volleyball (n:38) and handball (n:34) players from the clubs of Muğla Youth and Sport Provincial Directorate. The age of participants ranges from 18 to 29. Survey applications were carried out by attending training sessions which were supervised by trainers and by voluntary participation of the sportsmen/women who were informed about the research by the researcher beforehand. In SPSS 14.0 version, means of two different groups were compared by independent t-test and when the groups are more than two one way ANOVA was preferred. There was no significant difference in loneliness levels between groups considering sex, sports age and sports type.

Keywords: team sports, martial arts, loneliness

Giriş

Ait olma en temel insan gereksinimlerinden biridir ve aidiyet psikolojik sağlığımıza katkı sağlar. Aidiyet kuramına göre (Baumeister & Leary, 1995) bireylerin hem yakın kişilerarası ilişkilere hem de geniş gruplara ve topluma bağlanmaya ihtiyaçları vardır. Yalnızlık bireyin yaşamını olumsuz olarak etkileyen, gün geçtikçe artan önemli bir problem olarak karşımıza çıkmaktadır (Kılınç ve Sevim 2005).

Yalnızlıkla ilgili önceki literatüre bakıldığında kaygı, öfke, üzüntü duygularına neden olduğu için hoş olmayan bir deneyim olarak açıklandığını görülmektedir (Ditomasso ve Spinner, 1997). Ergenler ve genç yetişkinler arasında daha sık görüldüğü bildirilmiştir (Jones ve Carver, 1991). Ayrıca elde edilen sonuçlar yalnızlığın düşük benlik saygısı (Olmstead ve ark, 1991), sosyal becerilerde yetersizlik (DiTomasso, 1997) depresyon (Anderson ve Harvey, 1988), alkolizm (Sadava ve Pak, 1994), obezite (Schumaker ve ark, 1985) ve intihar (Weber ve ark, 1997) gibi geniş yelpazede yer alan bir takım psikolojik sorunlarla ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır. Ergen kız ve erkekler arasında cinsiyet değişkenine göre fark belirlenememesine rağmen genç yetişkinlik yıllarında erkeklerin kızlara göre daha fazla yalnızlık yaşadıkları rapor edilmektedir (örn., Wittenberg ve Reis, 1986). Ayrıca yaş arttıkça yalnızlık düzeyinin azaldığı belirlenmiştir (Kozaklı, 2006; Yılmaz ve ark, 2008).

Spor ortamları iletişim için mükemmel olanaklar sunar. Birey, bu ortamlarda her iki cinsiyetle etkileşime girerek, kabul görme ve aidiyet duygusunu yaşamaktadır. Doğal olarak uyum düzeyi artacaktır. Bu nedenle spor, toplumsal bütünleşme için önemli bir etkiye sahiptir. Sosyalleşme, çeşitli spor etkinliklerine katılım yoluyla desteklenip geliştirilebilir (Tekin, 2009). Bir eğitim faaliyeti olan spor, anlayış ve sorumluluk taşıyabilme ve işbirliği içinde düzen sağlama kabiliyetini de geliştirmektedir. Sebatsız ve enerjik olmayı sağlaması, sosyal gruba ve topluma mensubiyet gücünü kazandırmakla, birey ile toplum ilişkilerini daha ahenkli kılmaktadır (Erkal, 1992). Benzer tespitler başka araştırmacılar (Amman, 2000; İlhan, 2008) tarafından da yapılmıştır.

Son yıllarda boks, kick boks gibi dövüş sporlarının tüm dünya da olduğu gibi ülkemizde de profesyonel olarak yapılmaya başlanması, dövüş sporları adı altında kabul edilebilecek tüm sporlara ilgiyi arttırmıştır. Bu ilgi dövüş sporları ile ilgili bilimsel araştırmaların sayısını da artan şekilde etkilemektedir. Ülkemizde dövüş sporlarını konu edinen araştırmalar kısıtlıdır. Takım ve dövüş sporları ile uğraşan sporcuların yalnızlık düzeylerini karşılaştırmak amacı ile yapılan bu araştırma kısıtlı olan literature katkı sağlayabilir, benzer konularda daha sonra yapılacak araştırmalara bilimsel dayanak oluşturabilir. Bu nedenle araştırma önemlidir.

Bu araştırma takım ve dövüş sporları ile uğraşan sporcuların yalnızlık düzeylerini karşılaştırmak ve dolayısıyla gruplar arasında herhangi bir farkın olup olmadığını belirlemek için yapılmıştır. Amaç doğrultusunda 4 hipotez ileri sürülmüştür: a- dövüş sporları ile uğraşanların yalnızlık düzeyleri takım sporları ile uğraşanların yalnızlık düzeylerinden yüksektir, b- yalnızlık düzeyi, yapılan spor dalına göre değişiklik gösterir, c- spor yaşı yalnızlık düzeyini etkiler, d- cinsiyet sporcuların yalnızlık düzeyine etki eder.

Materyal ve Metod

Bu araştırma 2010 yılında Muğla'da yapılmıştır. Bu araştırma için gerekli izin Muğla Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu'ndan alınmıştır. Araştırmanın örneklemini 136 Erkek ve 69 Kız sporcu olmak üzere toplam 205 sporcu oluşturmuştur. Araştırmaya Muğla, Marmaris ve Bodrum ilçelerindeki dövüş sporu kulüplerinin karate (n: 34) ve muay thai (n: 45) dalları ile uğraşan sporcuları ile Muğla Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü'nün basketbol (n: 54), voleybol (n: 38), hentbol (n: 34) sporcuları katılmıştır. Katılımcıların yaşları 18–29 arasındadır. Anket uygulamaları, sorumlu antrenörler

gözetiminde antrenmanlara girilerek araştırmacı tarafından sporculara ön bilgi verildikten sonra, gönüllü katılımları sağlanarak yapılmıştır. Araştırmada veri toplama aracı olarak Russell ve arkadaşları (1980) tarafından geliştirilen UCLA Yalnızlık Ölçeği kullanılmıştır. UCLA Yalnızlık Ölçeği, bireyin genel yalnızlık derecesini belirlemeye yarayan likert tipinde bir kendini değerlendirme ölçeğidir. 20 sorudan oluşur. Soru 1, 4, 5, 6, 8, 10, 15, 16, 20 de birey işaretlediğinin tersi puan alır (1–4 puan alır, 2–3 puan, 3–2 puan, 4–1 puandır). Ölçeğin orijinalinde gözden geçirilen formu 10 maddesi olumlu yani anlamsal olarak yalnızlık içermeyen, diğer 10 maddesi olumsuz yani anlamsal olarak yalnız bireyleri belirlemeye yönelik toplam 20 maddelik “Tamamen Katılıyorum” (1) ile “Tamamen Katılmıyorum” (4) arasında derecelenmeye sahiptir (Russell, Peplau ve Cutrona, 1980). Ölçekten alınabilecek en yüksek puan 80, en düşük puan ise 20’dir. Alınan yüksek puanlar bireylerin daha fazla yalnızlık yaşadığına işaret etmektedir. Ülkemizde ölçeğin geçerlik ve güvenirlik çalışmaları Demir (1989) tarafından yapılmıştır. Demir (1989)’in yaptığı çalışmada ölçeğin iç tutarlılığı ile ilgili analizler toplam 72 kişi üzerinde hesaplanmış ve cronbach alfa iç tutarlılık katsayısı. 96 olarak hesaplanmıştır. Ölçeğin beş hafta ara ile yapılan test tekrar test güvenirlik katsayısı. 94 olarak bulunmuştur.

Elde edilen verilerin analizi SPSS 14,0 paket programında yapılmış ve gruplar farklı olduğu için bağımsız t-test kullanılmıştır. Çoklu gruplarda tek yönlü varyans analizi ile değerlendirmeler yapılmıştır.

Bulgular

Bu bölümde araştırmadan elde edilen bulgular tablo ve metinlerle açıklanmıştır.

Tablo 1: Yalnızlık puanlarının spor dallarına göre karşılaştırılması

	N	X	SS	SE	Min.	Maks.	F	P
Voleybol	38	51,55	6,78	1,10	38,00	65,00		
Basketbol	54	49,79	7,34	1,00	38,00	65,00		
Hentbol	34	52,73	7,32	1,25	40,00	65,00	1,42	,22
Muay-Thai	45	52,46	7,40	1,10	38,00	65,00		
Karate	34	52,82	7,44	1,27	38,00	65,00		
Toplam	205	51,69	7,30	,51	38,00	65,00		

Tablo 1’ den anlaşılacağı gibi yalnızlık puanlarının spor dallarına göre tek yönlü varyans analizi ile karşılaştırılması sonucunda herhangi bir farka rastlanmamıştır.

Tablo 2: Spor Dalında faaliyet gösterme yılına göre yalnızlık puanlarının karşılaştırılması

	N	X	SS	SH	Min.	Maks.	F	P
1-2 Yıl	76	50,68	6,80	,78	38,00	65,00		
3-4 Yıl	73	52,52	7,50	,87	38,00	65,00	1,246	0,29
4+ Yıl	56	52,00	7,66	1,02	38,00	65,00		
Toplam	205	51,69	7,30	,51	38,00	65,00		

Yalnızlık puanlarının sporcuların spor dalında faaliyet gösterme yıllarına göre göre tek yönlü varyans analizi ile yapılan karşılaştırmasında herhangi bir fark yoktur (Tablo 2).

Tablo 3: Cinsiyetlere göre yalnızlık puanlarının karşılaştırılması

Cinsiyet	N	X	SS	Min.	Maks.	t	p
Erkek	136	51,66	7,14	38,00	65,00		
Kız	69	51,75	7,65	38,00	65,00	-0,78	,938
Toplam	205	51,69	7,30	38,00	65,00		

Tablo 3’de görüldüğü gibi cinsiyetlere göre yalnızlık puanlarının bağımsız t-test ile karşılaştırılması sonucunda gruplar arasında herhangi bir farka rastlanmamıştır.

Tablo 4 ise takım ve dövüş sporlarıyla uğraşan sporcuların yalnızlık puanları açısından aralarında herhangi bir farkın olmadığını göstermektedir.

Tablo 4: Takım ve Dövüş sporcularının yalnızlık puanları açısından karşılaştırılması

Spor Dalları	X	N	SS	Maks	Min	t	p
Takım Sporları	51,10	126	7,22	65,00	38,00		
Dövüş Sporları	52,64	79	7,37	65,00	38,00	-1,47	,14

Tartışma ve Sonuç

Takım ve dövüş sporları ile uğraşan sporcuların yalnızlık düzeylerini karşılaştırmak dolayısıyla gruplar arasında herhangi bir farkın olup olmadığını belirlemek için 2010

yılında Muğla'da yapılan bu araştırmadan elde edilen bulguların istatistikî analizlerinin değerlendirilmesiyle aşağıdaki sonuçlara ulaşılmıştır.

- Yalnızlık puanlarının spor dallarına göre tek yönlü varyans analizi ile karşılaştırılması sonucunda herhangi bir farka rastlanmamıştır (Tablo 1).
- Yalnızlık puanlarının sporcuların spor dalında faaliyet gösterme yıllarına göre tek yönlü varyans analizi ile yapılan karşılaştırmada herhangi bir fark yoktur (Tablo 2).
- Cinsiyetlere göre yalnızlık puanlarının bağımsız t-test ile karşılaştırılması sonucunda gruplar arasında herhangi bir farka rastlanmamıştır (Tablo 3).
- Takım sporcuları ile dövüş sporcularının yalnızlık düzeylerinin bağımsız t test ile karşılaştırılması sonucunda herhangi bir farka rastlanmamıştır (Tablo 4).

Dolayısıyla spora katılım derecesi arttıkça ve fiziksel durum iyileştikçe yalnızlık düzeyi azalmaktadır. Ancak bireysel sporcu (dövüş sporları) veya takım sporcusu arasında yalnızlık açısından fark olduğunu gösteren yeterince araştırma yoktur. Ayrıca spora katılım türleri (spor dalları) de yalnızlık düzeyi üzerinde etkili değildir. Dolayısıyla dövüş sporları ile uğraşanların yalnızlık düzeyleri takım sporları ile uğraşanların yalnızlık düzeylerinden yüksektir şeklinde kurulan a, yalnızlık düzeyi, yapılan spor dalına göre değişiklik gösterir şeklinde kurulan b, spor yaşı yalnızlık düzeyini etkiler şeklinde kurulan c ve cinsiyet sporcuların yalnızlık düzeyine etki eder şeklinde kurulan d hipotezleri sağlanamamıştır.

Ulusal literatürde sporcuların yalnızlık düzeyini ele alan hiçbir yayına ulaşılamamıştır. Ancak uluslararası literatürde konuyla ilgili sınırlı kaynaklara ulaşılabilmektedir.

Bireysel spor ve takım sporlarıyla uğraşan sporcuların yalnızlık düzeylerinin karşılaştırıldığı araştırmada, spora bireysel ve takım olarak katılımın kişilik özellikleri ve yalnızlık düzeyleri üzerinde farklı etkilere sahip olduğu ortaya konmuştur. Bireysel spor yapan sporcular daha olumlu kişilik özelliklerine sahipken, yalnızlık düzeyleri arasında herhangi bir farka rastlanmamıştır (Morgan, 1999). Benzer bir çalışmada 100 bireysel sporcu ve 100 basketbolcuyla yalnızlık düzeyleri açısından karşılaştırmış, herhangi anlamlı bir fark belirlenememiştir (Sheykh ve ark, 2006). Takım sporlarına katılımın 10-13 yaş grubu toplam 173 erkek çocukta yalnızlık düzeyine etkisi çalışılmış, takım sporlarına üst düzey katılımında bulunan çocukların yalnızlık düzeylerinin daha düşük olduğunu tespit

edilmiştir. Ayrıca fiziksel koordinasyon becerileri düşük olan çocukların yalnızlık düzeyleri yüksek bulunmuştur (Poulsen ve ark, 2007). Diğer taraftan, spor kulüpleri çatısı altında spor yapmanın, resmi olmayan spor katılımına göre akıl sağlığı gelişimine katkı sağlayan sosyal bütünleşmeyi daha çok etkileyeceği önemli bir tespittir (Vilhjalmsson ve Thorlindsson, 2005).

Takım sporcularının yalnızlık düzeylerinin takım sporu yapmalarına dayanarak daha düşük olacağı şeklindeki düşüncemiz doğrulanmamıştır. Bu durum şu şekilde açıklanabilir. Dövüş sanatlarının diğer fiziksel aktivitelerle (egzersiz ve batı sporları gibi) fiziksel uygunluk, beceri kazanımı ve sosyal aktiviteyi içeren benzerlikleri yanında farklı oldukları noktalar da vardır. Birçok batı sporu yarışma ve kazanmayı vurgularken; Asya dövüş sanatları geleneksel olarak kendini tanıma, kendini geliştirme ve kendini kontrol etmenin altını çizmektedir. Batı sporlarının aksine Asya dövüş sanatları genellikle kendini savunmayı öğretir, hayata geçirilebilecek felsefik ve ahlaki öğretiler içerir. Yüksek derecede tören ve ritüele dayanır. Zihin ve vücudun birlikteliğini vurgular ve düşünmeye önem verir. Egzersiz ve fiziksel uygunluk psikososyal fayda sağlama rolüne sahipken (Leith ve Taylor, 1990; McGowan ve ark., 1991), dövüş sanatlarının fiziksel olmayan yanları bile olarak katılımcılarda eşi benzeri olmayan uzun süreli psikososyal değişimlere neden olmaktadır (Kutner ve ark., 1997; Slater ve Hunt, 1997; Madden, 1995; Finkenberg, 1990).

Bu araştırma sonuçları literatürle bazı benzeşen sonuçları ortaya koysa da elde edilebilen araştırmaların sınırlı olması, konuyla ilgili benzer araştırmaların yapılmasına gereksinim olduğunu açıklar. Bu nedenle farklı spor dalı ve sayıdaki örneklerle benzer araştırmaların yapılması daha kesin yargılara varılabilmesi için önerilebilir.

Kaynaklar

- Amman, M.T. (2000). *Spor Sosyolojisi: Sporda Sosyal Bilimler*, (Edit İkizler H.C.), Alfa Yayınevi, İstanbul.
- Anderson, C.A., Harvey, R.J. (1988). Discriminating between problems in living: An examination of measures of depression, loneliness, shyness, and social anxiety. *Journal of Social and Clinical Psychology*, 6: 482-491.
- Baumeister, R.F., Leary, M.R. (1995). The need to belong: Desire for interpersonal attachments as a fundamental human motivation. *Psychological Bulletin*, 117: 497-529.
- Demir, A. (1989). U.C.L.A. Yalnızlık Ölçeğinin Geçerlik ve Güvenirliği. *Psikoloji Dergisi*, 7: 14-18.
- DiTommaso, E. (1997). *Assessing an attachment model of loneliness: The relationship between attachment style, chronic loneliness and coping*. Dean Graduate Studies. Unpublished PhD dissertation, The University of New Brunswick, Canada.
- DiTommaso, E., Spinner, B. (1997). Social and emotional loneliness: A reexamination of Weiss' typology of loneliness, *Personality and Individual Differences*, 22: 417-427.
- Finkenber, M.E. (1990) Effect of Participation in Tae kwon do on College Women's Self-Concept. *Perceptual and Motor Skills*, 71: 891-894.
- İlhan L. (2008). Eğitilebilir Zihinsel Engelli Çocuklarda Beden Eğitimi ve Sporun Sosyalleşme Düzeylerine Etkisi. *Kastamonu Eğitim Dergisi*, 16: 315-324.
- Jones, W.H., Carver, M.D. (1991). Adjustment and coping implications of loneliness, R. Snyder ve D.R. Forsyth (Eds.), *Handbook of social and clinical psychology: The healthy perspective* (395-415) New York: Pergamon Press.
- Kılınç H, Sevim S.A. (2005). Ergenlerde yalnızlık ve bilişsel çarpıtmalar. *Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi*, 38: 67-89.
- Kozaklı H. (2006). *Üniversite öğrencilerinde yalnızlık ve sosyal destek düzeyleri arasındaki ilişkilerin karşılaştırılması*. Yüksek Lisans Tezi, Psikoloji Anabilim Dalı, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Mersin Üniversitesi.
- Kutner, N.G., Barnhart, H., Wolf, S.L., McNeely, E., Xu, T. (1997). Self-Report Benefits of Tai Chi Practice by Older Adults. *Journals of Gerontology Series B: Psychological Sciences and Social Sciences*, 52: 242-246.
- Leith, L.M., Taylor, A.H. (1990). Psychological Aspects of Exercise: A Decade Literature Review. *Journal of Sport Behavior*. 13: 219-239.
- Madden, M.E. (1995). Perceived Vulnerability and Control of Martial Arts and Physical Fitness Students. *Perceptual and Motor Skills*, 80: 899-910.
- Maslow, A.H. (1970). *Motivation and personality*. 2nd ed. New York: Harper & Row.
- McGowan, R.W., Pierce, E.F., Jordan, D. (1991). Mood Alterations with a Single Bout of Physical Activity. *Perceptual and Motor Skills*, 72: 1203-1209.

- Morgan, W.P. (1999). Psychological Outcomes of Physical Activity. *Basic and Applied Sciences for Sport Medicine*, 24: 273-279.
- Olmstead, R.E., Guy, S.M., O'Malley, P.M., Bentler, P.M. (1991). Longitudinal assessment of the relationship between self-esteem, fatalism, loneliness and substance abuse. *Journal of Social Behavior and Personality*, 6: 749-770.
- Poulsen A.A., Ziviani J.M., Cuskelly M., Smith R. (2007). Psychological Outcomes of Physical Activity. *Basic and Applied Sciences for Sport Medicine*, 24: 273-259.
- Russell, D., Cutrona., C.E., Rose, J., Yurko, K. (1984). Social and emotional loneliness: An exploration of Weiss's typology of loneliness. *Journal of Personality and Social Psychology*, 46: 313-321
- Sadava, S.W., Pak, A.W. (1994). Problem drinking and close relationships during the third decade of life. *Psychology of Addictive Behaviors*, 8: 251- 258.
- Schumaker, J.F., Krejci, R.C., Small, L. (1985). Experience of loneliness by obese individuals. *Psychological Reports*, 57: 1147-1154.
- Sheykh, M.,Yousefi, B., Hasani, Z., Zivyar, F. (2006). Assessment And Comparison Of Control Resources (Internal - External) And Feeling Of Loneliness Among Female Athletes and Non-Athletes. *Research On Sport Science* 10: 125-135.
- Slater, J., Hunt, H.T. (1997). Postural-Vestibular Integration and Forms of Dreaming: A Preliminary Report of the Effects of Brief Tai Chi Chuan Training. *Perceptual and Motor Skills*, 85: 97- 98.
- Vilhjalmsson R., Thorlindsson, T. (2005). The Integrative And Physiological Effects Of Sport Participation: A Study of Adolescents. *Sociological Quarterly*, 33: 637 - 647
- Weber, B., Mathe, A., Nolsen, E. (1997). Relationships among multiple suicide ideation risk factors in college students. *Journal of College Student Psychotherapy*, (11), 49-64.
- Wittenberg, M.T., Reis, H.T. (1986). Loneliness, social skills, and social perception. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 12: 121-130.
- Yılmaz, E., Yılmaz, E., Karaca F. (2008). Üniversite öğrencilerinin sosyal destek ve yalnızlık düzeylerinin incelenmesi. *Genel Tıp Dergisi*, 18: 71-79.